

dende mod Grundloven, om det opstillede som almindelig Regel, at Størrelsen af Embedsmænds Pensioner skulde i hvert enkelt Tilfælde fastsættes ved Lov. Jeg tillader mig saaledes at betragte dette Resultat som givet; og hvis det skulde være lykkedes mig at overbevise de Herrer om, at dette virkelig ligger i de tidligere Afstemninger, saa tillader jeg mig tillige at mene, at de af Forsamlingens Medlemmer, som hørte til Minoriteten ved disse Afstemninger, maae finde sig i nu at anerkjende den omhandlede Forudsætning; fra denne Forudsætning troer jeg, at Forsamlingen i sin Heelhed, Minoriteten saavel som Majoriteten, maa gaae ud ved den Afstemning, vi nu staae i Begreb med at foretage over det formelle Spørgsmaal med Hensyn til Forslagene Nr. 6, 7 og 8.

Idet jeg saaledes betragter dette som vort Udgangspunkt, tillader jeg mig at dvæle et Øieblik derved, ikke fordi jeg vil komme tilbage til Discussioner, som allerede ere afsluttede, men fordi det, naar det er denne Traad, vi skulle optage og føre videre, er vigtigt, inden vi fortsætte Tankerækken, at gjøre os det ret klart, hvad der egentlig ligger i det Resultat, hvortil vi ere komne. Vi have antaget, sagde jeg, at det var uoverensstemmende med Grundloven, at opstille som almindelig Regel, at det i hvert enkelt Tilfælde skulde ved en speciel Lov bestemmes, hvor stor Embedsmændenes Pension skulde være. Dette har man antaget at ville være uoverensstemmende med Grundlovens Aand, fordi man har meent,

at den Tanke laae i Grundloven og navnlig i dens § 22, at man ved et hensigtsmæssigt Pensionsystem vilde virke til at opretholde Embedsstandens Selvstændighed, og ganske vist er dette en høist vigtig Opgave, ikke saameget for Embedsstandens egen Skyld som for Statens Skyld, i hele Samfundets Interesse, og sandelig ikke mindst under en fri Forfatning. Jeg tillader mig, forinden jeg gaaer videre, at erindre Forsamlingen om nogle Ord, som i den forrige Rigsforsamling bleve udtalte af vor nuværende høitærede Formand, Ord, der forekomme mig ligesaa smukke som træffende. Han udtalte sig nemlig saaledes: „Embedsstanden danner de Organer, hvorigjennem Statens Liv rører sig; det er gennem Embedsstanden, at Folkets Billie, saaledes som den i den lovgivende Forsamling kommer til orde, skal finde sin Gjennemførelse; det er gennem Embedsstanden, at Lovens kolde Ord skal komme til Liv og Virksomhed. Jeg er derfor overbevist om, at ligesom en dygtig, friskindet og oplyst, men netop derfor ogsaa en inden Lovens Omraade stikkret og uafhængig Embedsstand, er det største Værn for Frihedens rette og sande Gjennemførelse, saaledes er paa den anden Side en afhængig, for Vilkaarlighed prætensiven og derfor ogsaa — kun altfor let — servil og demoraliseret Embedsstand det farligste Vaaben, man kan give Regjeringen ihænde, for dermed at bekæmpe og undertrykke Folketsfriheden“. Disse Ord gjør jeg ganske til mine. Det er vistnok af høieste Vigtighed, at Staten sikkes en selvstændig Embedsstand.